

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2017 r. w sprawie z powództwa J. W. przeciwko A. C. i Z. C. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. zasądził solidarnie od pozwanych A. C. i Z. C. na rzecz J. W. kwotę 16.901,96 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 maja 2012 r. do dnia zapłaty za jednoczesnym zwrotem przez J. W. na rzecz A. C. i Z. C. samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) i nr nadwozia (...)
2. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie,
3. zasądził solidarnie od A. C. i Z. C. na rzecz J. W. kwotę 13.349,61 zł tytułem kosztów procesu,
4. zwrócił ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skierniewicach na rzecz powoda J. W. kwotę 264,05 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki,
5. nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skierniewicach solidarnie od A. C. i Z. C. kwotę 537,98 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani, zaskarżając go w całości.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne uznanie, że powód w momencie zakupu nie wiedział o wadach samochodu, w tym o jego „wypadkowości”,
2. dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na bezzasadnym uznaniu, że zeznania powoda oraz jego żony są wiarygodne i mogą w całości stanowić podstawę ustaleń faktycznych, a zeznania pozwanych oraz świadków R. C. i S. C. nie są wiarygodne,
3. bezzasadne zasądzenie od pozwanych w punkcie 3 wyroku kwoty zawierającej wynagrodzenie biegłego M. M. w wysokości 1.424,51 zł oraz kwoty 430 zł wynikającej z faktury (...) z dnia 10 maja 2016 r..

W związku z podniesionymi zarzutami pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się niezasadna i skutkowałą oddaleniem.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez apelujących zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Sformułowane przez apelujących zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów były chybione.

W myśl przepisu art. 233 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu

decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Dla skuteczności podniesionego zarzutu nie jest też wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (zob. wyrok SA w Poznaniu z 21.05.2008 r., I ACa 953/07, LEX nr 466440).

Wbrew stanowisku pozwanych, Sąd I instancji nie naruszył powyższych dyrektyw oceny dowodów. W szczególności Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stan faktyczny, w tym wiarygodność zeznań świadków. Słusznie ocenił Sąd I instancji, że zachowanie powoda byłoby nieracjonalne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym w sytuacji, gdyby kupił pojazd, mając świadomość co do wszystkich posiadanych wad ceną niemal trzykrotnie wyższą od wartości rynkowej, a jednocześnie nie umieszczając żadnej wzmianki w umowie o sprzedaży o uszkodzeniach pojazdu z jednoczesną informacją o tym, że akceptuje ten fakt. Sąd Odwoławczy w pełni podziela tu refleksję poczynioną przez Sąd Rejonowy, że w skutek zawarcia umowy sprzedaży przez strony niniejszego postępowania pomimo świadomości rzeczywistego stanu technicznego pojazdu powód przyjmowałby towar niepełnowartościowy, nie nadający się do bezpiecznej eksploatacji, zaś pozwani otrzymywali równowartość sprawnego technicznie samochodu i to w gotówce. W ocenie Sądu przeciętny konsument, podejmujący racjonalne decyzje i dbający o swoje interesy nie zawarłby takiej transakcji, zwłaszcza, że jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej M. Ż. część z wad pojazdu była możliwa do wykrycia tylko w przypadku przeprowadzenia badań technicznych, a więc sam powód nie mógł ich z łatwością wykryć przy dokonywaniu zakupu. Z tych też powodów Sąd I instancji słusznie nie dał wiary zeznaniom świadków R. C. i S. C., którzy twierdzili, iż powód posiadał pełną wiedzę na temat rzeczywistego stanu technicznego zakupionego pojazdu. Zeznania te są sprzeczne zarówno z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, jak i z wzorcem przeciętnego konsumenta, jako osobą dostatecznie dobrze poinformowaną, uważną i ostrożną. Szerzej do omawianej problematyki wad jakie posiadał zakupiony przez powoda Sąd Rejonowy odniósł się w części uzasadnienia dotyczącej oceny stanu faktycznego, i nie ma potrzeby powielania raz jeszcze przywołanej argumentacji w tym przedmiocie, którą to Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje jako własną.

Nie można również zgodzić się ze skarżącymi w zakresie, w jakim podnieśli zarzut bezzasadnego obciążenia ich kosztami sporządzenia opinii przez biegłego sądowego M. M., która ostatecznie w niniejszym postępowaniu została pominięta, bowiem w sprawie zachodziły okoliczności uzasadniające wyłączenie biegłego sądowego. Zgodnie z art. 98 k.p.c., to strona przegrywająca sprawę ponosi koszty procesu, w tym obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powyższy przepis ustanawia dwie podstawowe zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę prowadzenia procesu. Ocena zaś, czy i w jakim stopniu strona wygrała lub przegrała sprawę, powinna być dokonana przez porównanie roszczeń dochodzonych z ostatecznie uwzględnionymi. W ocenie Sądu Okręgowego w

przedmiotowej sprawie koszty związane ze sporządzeniem opinii przez biegłego sądowego M. M. były celowe oraz brak jest jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby uzasadniać nałożenie obowiązku ponoszenia tych kosztów przez powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2018 r. poz. 265) zasądząc solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w apelacji.